

Marele rechizitoriu

Plânsul evreimii se aude în sinagogile de la București. Fina-
lul unei cumplite tragedii se consumă azi sub ochii noștri.
Noi zămbim!... Ra-
binii se roagă în templele corale, bă-
trânii recită psalmii și se refugiază în pagini de Eclesiast, comunicătea des-
bate epilogul dramei și fe-
cioarele aprind candelă, tris-
teților neconsolate. Noi fre-
donăm melodicele satisfac-
șiei!... În lumea lor e dolu. Ca
reptilele prinse în crăcana
destinului vânător, jidovii
se răsucesc din buric și omo-
plăși, implorând compătimi-
rea. Noi privim spectacolul
ca pe-o sărbătoare!... O sa-
dică mulțumire ne stăpâ-
nește astăzi și suntem ve-
seii cu ferocitate... Huliga-
nii sunt astăzi răbunași. Vo-
luptățile unei lupte noi le
trăim astăzi din plin și cu
frenetie. Judaismul e la pă-
mânt în ceasul de față...
Marele rechizitoriu făcut de
Mareșalul Antonescu și-a tri-
mis ecourile lui puternice
până departe în țară. Româ-
nismul e reabilitat în privile-
giile sale absolute. Ura evrei-
lor față de noi a fost denun-
țată de Conducător în sen-

de I. P. Prundeni
chibzmită în Iuji și la Geneva,
se orienta tot mai mult către
voința unui temperament e-
nergic și decis, noi frământă-
tam aici legile instinctului
național de apărare. „Porun-
ca Vremii” a deschis în pu-
blicitatea zilnică un vast ca-
pitul de deslusiri antiksemite.
N’a fost ușor. În timpul aceia
presa Sărdindarului era mereu
ve colmi, cu Ka’manii și Teo-
doreștii ei, cu Braunștein și
cu Sadoveanu, cu țărăniștii
și slugile ei. În interlor o față
democrație cărmuia destinele
patriei care devenise doar un
biet pretext pentru Ausnit,
pentru Blank. O fustă biblică
prezida cu solemnitate pră-
busirea noastră... În afară,
politica noastră e x t e r n ă .

cățiva ani în urmă. Evreii
erau puternici în viața poli-
tică, în bănci, în mișcarea
culturală, pretutindeni. Al
noștri, lingând scările dela si-
nagogă, se vânduseră pe-o
sumă, pe-o sarapontină. O
mare parte a intelectualității
românești se învoise cu evrei-
mea. Lovind în dreapta și în
stânga, după un plan bine
stabilit, isbind în rândul in-
taji în trădătorii romanismu-
lui, „Porunca Vremii” a sus-
ținut timp de un deceniu o
bătălie fără crutare, neclin-
tă pe pozițiile intransigen-
tele sale nezdruccinate. Toate
certitudinile antisemite, la-
sate moștenire de scrisul lui
Eminescu și de gândirea lui
Contă, de bărbăteasca remi-
niscență a articolului 7, de
generația dela 1879 și de A.

seu cu ferocitate... Huliga-
nii sunt astăzi răbunași. Vo-
luptățile unei lupte noi le
trăim astăzi din plin și cu
frenetie. Judaismul e la pă-
mânt în ceasul de față...
Marele rechizitoriu făcut de
Mareșalul Antonescu și-a tri-
mis ecourile lui puternice
până departe în țară. Româ-
nismul e reabilitat în privile-
giile sale absolute. Ura evrei-
lor față de noi a fost denun-
țată de Conducător în sen-
tințe pe care nimeni nu le
mai poate interpreta și răs-
tălmăci. S’a spus adesea în
toată crunțimea lui. E pentru
prima oară când auzim o
condamnare atât de categori-
că. Mareșalul Antonescu a
pronunțat verdictul defniti-
vei despărțiri dintre noi și
evreime. De astăzi înainte
divorțul e complet. Lucid și
metodic, Mareșalul a făcut
revoluția dela 6 Septembrie
1940, a purtat un război glo-
rios în răscrit și astăzi întor-
la vechile dureri ale neamu-
lui, proclamă noua captivita-
te dela Bug și de dincolo de
el...
Eram puțin! e mână de

C. Cuza, toate pulsațiile le
viață ale tinerimii universi-
tate, imbrăcăta în cuirasa
războiului eliberatoare, și-au
aflat în paginile ziarului „Po-
runca Vremii” grava rezonan-
ță a unor largi și cuprinză-
toare elanuri revoluționare.
Era aici un steag pe care-l ri-
dicasem violent și pe care
l-am plimbat peste țară în
sgomoful agresiv al neindu-
plecalelor protestări...

În jurul nostru se coaliza-
seră lobiștii evreimii și toți
ciocoiți tantemelor. Calomnia
și insinurarea ne învăluiau din
toate părțile ca un pălăjenis
al conspirației. Noi eram în
puterniciei barbarice...
rătănirii obscurantiste...
sătorii urii, pieava încertă a
ignoranței, pălcuți amorfe de
huliganii și de asasinii, resturi
lombrozlene ale unei constitu-
te primitive și medievale... Ce
nu s’a spus pe seama noas-
tră! Tot felul de infirmități
patriotismului tăut impres-
jur, toți gugumanii confuze,
lor umanitarisme, toți proxe-
netii ideii naționale, infățiși-
me duale, ne arătau cu de-
getul lor puhav și făceau cla-

bucii la gură când vorbeau de
mizerabila noastră luptă, care
ultrația sentimentele lor de
omenie, de civilizație, de tole-
ranță... Nu meritam de atâtea
ori onoarea de a fi înțeleși de
ei, nici chiar disprețul lor su-
veran și elegant... Și astfel
am renunțat la bucuria de a
converti pătura conducătoa-
re, adresându-se doar mulți-
mii, tineretului, lumii noi
care se năstrea sub ochii noș-
tri...

Mai e cineva de altă pă-
rete? Noi am avut dreptate.
Ziarul „Porunca Vremii” poa-
te sta cu fruntea sus în zilele
de azi. Evreimea s’a prăbușit
fără strălucire și nu mai este
în prezent decât un stăru pe
care trebuie să-l evacuăm cât
mai tute. Dar noi nu ne pu-
tem îndulci. Noi nu suntem
făcuți să mângăiem tristețile
evreimii. Noi răspundem la
ură cu ură. Țara se vrea de-
sinfectată. Convoii prigoni-
torilor noștri trece spre noi se-
știe unde, — noi salutăm
sombra procesiune ca pe-o e-
liberare.
Jăbele rugătoare sunt în-
tăziate. Noi nu putem vedea
durerea lor.
I. P. PRUNDENI